

Solisti iskoristii idealnu priliku

Maestro Krasko je, od gromovitih inicijalnih akorda, preko tamno obojenih segmenata, plahovitog i ozbiljnijeg tona, vodio interpretaciju ansambla sve do prave razigranosti i zvučne lepršavosti

PODGORICA - Nakon gostovanja trojice eminentnih dirigenata, crnogorski simfoničari u utorak, 15. marta, na Velikoj sceni CNP-a nastupili su pod upravom stalnog dirigenta orkestra, maestra Grigorija Kraska.

Ovom prilikom izvedena su dva Mocartova djela - uvertira iz opere „Don Žuan“ i „Koncertnanta simfonija u Es-duru“, dok je za drugi dio koncertne večeri bila predviđena „Muzika za gudače, udaraljke i čelestu“, mađarskog kompozitora Bele Bartoka. Solisti u „Koncertantnoj simfoniji“ bili su članovi CSO-a - oboistkinja Nadica Ristić, klarinetista Petar Garić, fagotista Antonio Nasevski i hornistkinja Ana Abramović.

Mocart

Mocart je dvočinku „Don Žuan“ komponovao 1787. godine, a djelo, pored čuvenog „Rekvijema“, spada u njegova stilski najprogresivnija ostvarenja. Uvertira za tu operu nastala je u noći uoči premijernog izvođenja u Pragu. Ova impozantna retrospektiva „Don Žuana“ uvela je publiku u muzičku verziju priče koja datira iz vremena Španije 17. vijeka.

U petominutnom izvođenju djela slušali smo sažetak opere u kojem su, kroz agilnost interpretacije, jako vješto dostizani različiti nivoi dramske ekspresije, specifični za pozni stvaralački period ovog kompozitora. Maestro Krasko je, od gromovitih inicijalnih akorda, preko tamno obojenih segmenata, plahovitog i ozbiljnijeg tona, vodio interpretaciju ansambla sve do prave razigranosti i zvučne lepršavosti.

Vraćajući se na pređašnja Mocartova ostvarenja, u nastavku koncerta izvedena je i „Koncertanta simfonija“ u Es-duru za obou, klarinet, fagot i hornu iz 1778. godine. Formalna koncepcija i senzibilitet ovog djela upućuju na prošlost, tačnije na formu koncer-

UBJEDLJIV NASTUP: Koncert Crnogorskog simfonijskog orkestra u CNP-u

ta grosa, najznačajnijeg instrumentalnog oblika baroka, čije važne primjere, pored Mocarta, susriječemo i u opusima drugih klasičara poput F. J. Hajdna ili L. Betovena.

Kao i u prethodnom dijelu sezone, u kojem smo slušali soliste našeg ansambla Marka Radonića, Mariju Đurđević-Ilić i Uroša Lapčevića, ovaj nastup je bio idealna prilika da svoje umijeće prikažu i drugi solisti CSO-a - Nadica Ristić, Petar Garić, Antonio Nasevski i Ana Abramović. Dugogodišnja saradnja i zajedničko muziciranje u orkestru uticali su na međusobno razumijevanje, odlično dijalogiziranje i pravo muzičko pulsiranje solista u toku interpretacije ovog trostavčnog djela. Njihov dobar spoj rezultirao je uravnoteženošću izraza i svojevrsnoj ispoliranošću sveukupnog zvuka. Zbog njih su, uz izdašno osvjetljivanje svih interpretacijskih aspekata, zadovoljena očekivanja publike u CNP-u. Iako izvođački kompleksno, prvenstveno zbog ispreplijetanosti dionica, zahtjevnih solističkih upada i delikatnog polifonog tkanja, maestro Krasko se

potrudio da nastupi budu iskontrolisani i precizni, a da - sa druge strane - ipak odišu mocartovskom lakoćom.

Bartok

Kroz instrumentaciju, orkestraciju i specifičan muzički jezik Bele Bartoka, u nastavku koncertne večeri, publika je imala priliku da iskusi pravo istraživanje sonornosti u „Muzici za gudače, udaraljke i čelestu“ iz 1936. godine. Posebnu specifičnost djela u trećem stavu predstavlja i oblikovna koncepcija palindroma, sa šest simetričnih odsjeka. Stav je, takođe, uokviren i zvukom ksilofona, čiji je ritam zasnovan na zakonitostima Fibonačijevog niza. Antifonalna postavka gudačkog orkestra (a due), s druge strane, predstavlja još jednom stilski eho koncerta grosa.

Interpretacija CSO-a započeta je u misterioznoj atmosferi prvog stava, pažljivim ulaženjem u sadržaj fugiranih djelova i odmjerenom izgradnjom osobene dramaturške slike. Izrazito kompleksni ritmičko-metrički parametri i jedinstvena kompozitorska poetika u nastavku ovog če-

tvorostavačnog djela doprinijeli su još većoj motivisanosti članova orkestra. Oni su pokazali posebnu angažovanost i fokusiranost pri interpretaciji ovog zahtjevnog djela.

Od demonske atmosfere drugog stava, preko treperavog, mračnog i povremeno prozaičnog adađa, pa sve do finala, u kojem su posebno do izražaja došli plesni ritmovi folklornog prizvuka, postepeno se postizalo jedno stanje obuzetosti, zbog čega se dobijao utisak slivenosti i zaokruženosti ovog djela na širem planu. Nokturalni prizvuk, ali onaj koji se ne odnosi na smiraj, već koji proizvodi i konstantno održava atmosferu neizvjesnosti, napetosti i iščekivanja, ostavio je snažan utisak na auditorijum u CNP-u. Repertoar našeg orkestra je „Muzikom za gudače, udaraljke i čelestu“ dodatno obogaćen, a izuzetno zrela interpretacija i tumačenje ovog remek-djela 20. vijeka publika je nagradila dugotrajnim aplauzom, nakon kojeg su maestro Krasko i crnogorski simfoničari na bisu izveli i „Kanon“ Johana Pachelbela.

Vanja VUKČEVIĆ